ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 36

Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Β'.

6. Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ζωοποιουμένη διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶνε Ἁγία.

Ὁ Σωτὴρ ἱδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ «παρίστησιν» αὐτὴν ἁγίαν (Ἐφ. 5,25—27). Ἐγένετο ἁγία διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἁγιάζοντος καὶ φωτίζοντος τὰ μέλη αὐτῆς, ἅτινα διὰ τοῦτο καὶ καλοῦνται «βασίλειον ἱεράτευμα» (Α΄ Πετ. 2,9—10), «συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ.2,19), «τέκνα φωτὸς» (Ἐφ.5,8.Α' Θεσσ. 5,5), «ἅγιοι» (Ρωμ. 1,2. Α Κορ. 1,2 Ἐφ. 4,12 Α' Τιμ. 5,10, Ἑβρ. 3,1), «ναοὶ τοῦ Θεοῦ» καὶ «ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α΄ Κορ. 3,16—17 6,19· Α΄ Κορ. 6,16). Δὲν ἕπεται ἐντεῦθεν ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καθ' ἑαυτὰ εἶνε ἅγια, οὐδ' ὅτι αὕτη μόνον ἅγια μέλη περιλαμβάνει· ἀλλ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἁγία. Ὁ Κύριος ἡμῶν παρέβαλε τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἀγρόν, ἐν ᾧ ὁ σῖτος καὶ τὰ ζιζάνια συναυξάνονται (Μθ. 13,24—30), πρὸς σαγήνην συνάγουσαν «ἐκ παντος γένους» (47), καὶ πρὸς δεῖπνον,ἐν ᾧ ἀνάκεινται καὶ ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι δαιτυμόνες(Μθ. 22, 2-13).Ἐδίδαξεν ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσιν ἀγαθοὶ καὶ πονηροὶ δοῦλοι (Μθ. 18, 23 ἑξ. 25, 14 ἑξ.), πρόβατα καὶ ἐρίφια (25, 23 ἑξ.). Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ συνέστησε τὸ μυστηριον τῆς Μετανοίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν (Ἰω. 20, 22 ἑξ.), καὶ ἐδιδαξε τοὺς ἀποστολους νὰ δεωνται ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν (Μθ. 6,12). Ἡ πλήρης ἁγιότης ἀνήκει εἰς τὴν καταστασιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλ' ἐν τῇ παρουσῃ ζωῇ οὐδεις εἶνε ἐλεύθερος ἁμαρτίας (Α Ἰω. 1,8). Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Ἀποστόλων ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφειρα ἦσαν μέλη τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ὁ ἐξωκκλησιασθεις ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἁμαρτωλὸς ὑπῆρξε μέλος τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας. Ἡ ἁγιότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ σκοπός, οὗτινος αὕτη ποθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν παρασχεθέντων εἰς αὐτὴν μέσων. Ἡ ὕπαρξις ἐν αὐτῇ μὴ ἁγίων μελῶν δὲν αἴρει τὴν ἁγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ παρακωλύει τὴν πνευματικὴν αὐτῆς πρόοδον. Τὴν ἁγιότητα αὐτῆς ἀρυομένη ἀπὸ τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς διηνεκῶς ἐπιζητεῖ τὴν βελτίωσιν τῶν ἀσθενῶν της μελῶν, ἐκ τῆς κοινωνίας δ' αὐτῆς ἀποκόπτει μόνον τοὺς ἀνεπιδέκτους βελτιώσεως, καθὼς οἱ ἄκαρποι κλάδοι ρίπτονται εἰς τὸ πῦρ καὶ καίονται (Ἰω. 15, 1 ἑξ.).

7. Ἡ Μία καὶ Ἁγία Ἐκκλησία εἶνε καὶ Καθολική.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀγνοεῖ τοπικοὺς περιορισμούς. Εἶνε οἰκουμενικὴ καὶ παγκόσμιος, ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ κηρυχθεῖσα βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μθ. 8,11). Δὲν προωρίσθη δι' ἕνα τόπον ἢ δι' ἕνα λαόν. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔζη ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς ἡ Ἐκκλησία εἶχεν ἀνάγκην μικρᾶς μόνον μάνδρας, ἀλλ' ὁ Κύριος προεῖπεν ὅτι εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ποίμνιον ὁ Πατὴρ Αὐτοῦ θὰ δώσῃ τὴν Βασιλείαν (Λκ. 12, 32). Διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποστόλων εἰς «πάντα τὰ ἔθνη» (Μθ. 28, 19) καὶ «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς»(Πραξ. 1,8) ὁ Κύριος προϋπέδειξε τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας· ἡ καθολικότης αὕτη κατέστη ἀρίδηλος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὁριστικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰσόδου εἰς τὸν κόσμον τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε οἱ ἀπόστολοι «ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πρξ. 2, 4). Ἐπηκολούθησε μετὰ ταῦτα ἡ ἵδρυσις τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ ἀπ. Παύλου, αἵτινες πᾶσαι ὁμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀπετέλεσαν τὴν μίαν Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐν πάσῃ χριστιανικῇ κοινότητι, ἐν ᾗ ὑπῆρχον πιστοὶ εἰς Χριστόν, «ἀδελφοί», ἱδρύετο ἀνὰ μία Ἐκκλησία· πᾶσαι ὅμως αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀχαΐας, τῆς Γαλατίας, τῆς Μακεδονίας κλ. ἀπετέλεσαν ὁμοῦ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀπ' αὐτῆς ἀποσχισθείσας αἱρετικὰς κοινότητας, ἦτο ἡ μία καὶ ἡ μόνη ἀληθὴς Ἐκκλησία, μόνη κατέχουσα τὴν ἀληθῆ πίστιν. Καίπερ

ἀνὰ τὸν κόσμον διεσκορπισμένη, ἀλλ' ὅμως ὑπῆρχεν ἓν ὅλον διὰ τῆς ταὐτότητος τῆς εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν πίστεως. Οὕτως, ἡ Καθολικότης καὶ ἡ ὀρθὴ καὶ ἀληθὴς πίστις τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτό, ὁ δ' ὅρος λοιπὸν «Καθολικὴ Ἐκκλησία» σημαίνει τὴν Ἐκκλησίαν τὴν κατέχουσαν τὴν ἀληθῆ καὶ τὴν «ὀρθὴν πίστιν», τὴν ὀρθόδοξον». Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸ ὄνομα Καθολικὸς ἐφηρμόζετο οὐ μόνον διὰ τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαν.

Τὸ «Μαρτύριον τοῦ ἁγ. Πολυκάρπου», ὅπερ ἀπηύθυνεν ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ,ἡ παροικοῦσαΣμύρναν, τῇ Εκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, τῇ παροικούσῃ ἐν Φιλομηλίῳ, καὶ πάσαις ταῖς κατὰ τόπον τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας παροικίαις», ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ Πολυκάρπου ὡς προσευξαμένου μικρόν, πρὸ τοῦ μαρτυρίου, «περὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν, ὅπερ ἦν σύνηθες αὐτῷ» καὶ περιγράφει αὐτὸν ὡς « Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Σμύρνῃ καθολικῆς Ἐκκλησίας», οὐ μόνον διδάσκαλον γενόμενον ἐπίσημον ἀλλὰ καὶ μάρτυρα ἔξοχον. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς λέξεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Α'. καὶ τῆς Β'. Οἰκ. Συνόδου οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι τῶν διαφόρων πόλεων καὶ τόπων ἐκαλοῦντο Ἐπίσκοποι τῆς «καθολικῆς» Ἐκκλησίας τῶν πόλεων ἐκείνων (ὡς π. χ. ὁ προεδρεύσας τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου Μελέτιος ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ).

8. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ Ἀποστολική.

Ὡς ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ (Γαλ. 4, 4) τὸν «Ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν» (Ἑβρ. 3,1) καὶ ὁ Υἱὸς δ' ἀπέστειλε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, οὓς καὶ Ἀποστόλους ἐκάλεσε, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἱδρυμένη ἐν τῷ κόσμῳ ἐξαποστέλλει τοὺς ἀποστόλους αὐτῆς ὅπως φέρωσι τὸν κόσμον πρὸς τὸν Χριστόν. Ἵνα ὅμως ἡ Ἐκκλησία δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὀφείλει νὰ τηρῇ ἄσπιλον τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν ἀπαράλλακτον ὡς εἶχε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων. Δι' αὐτῶν, οὓς ἐξέλεξεν ὁ Κύριος καὶ τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ἐνέπνευσεν, ἡ Ἐκκλησία ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δι' αὐτῶν οἱ διάδοχοί των κατεστάθησαν τῇ χάριτι τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἵνα συνεχίζωσιν ἀδιακόπως τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν «ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι» (Ἐφ 2,20 ἑξ.). Ἡ ἀποστολικὴ διδασκαλία καὶ παράδοσις μετὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς εἶνε τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἦνε ἀποστολική, ἥτις ἔχει καὶ τηρεῖ ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγ.Πνεύματος. Διὰ τῆς θεοσυστάτου Ἱεραρχίας καὶ δι' αὐτῆς μόνον ἡ Ἐκκλησία αὕτη συνδέεται δι' ἀδιασπάστου διαδοχῆς μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ διακρατεῖ τὸν ὑπ' αὐτῶν εἰς αὐτὴν ἐμπεπιστευμένον θησαυρόν.

Ὅταν κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα οἱ Γνωστικοὶ ἐπειράθησαν διὰ τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν νὰ διαφθείρωσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἣν ἡ ἀνὰ τὸν κόσμον Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐδίδασκεν, ὁ Ἐπίσκοπος Λουγδούνου Εἰρηναῖος ἔγραψε κατ' αὐτῶν τὰ ἀκόλουθα:

«Τοῦτο τὸ κήρυγμα παραλαβοῦσα καὶ ταύτην τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία καίπερ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἕνα οἶκον οἰκοῦσα· καὶ ὁμοίως πιστεύει τούτοις, ὡς μίαν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσα καρδίαν, καὶ συμφώνως ταῦτα κηρύσσει καὶ διδάσκει καὶ παραδίδει ὡς ἓν στόμα κεκτημένη. Αἱ κατὰ τὸν κόσμον διάλεκτοι ἀνόμοιαι, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως μία καὶ ἡ αὐτή. Καὶ οὔτε αἱ εἰς Γερμανίαν ἱδρυμέναι Ἐκκλησίαι ἄλλως ἐπίστευσαν ἢ ἄλλως παραδίδουσιν, οὔτε ἐν ταῖς Ἰβηρίαις, οὔτε ἐν Κελτοῖς, οὔτε κατὰ τὰς Ἀνατολάς, οὔτε ἐν Αἰγύπτῳ, οὔτε ἐν Λιβύῃ, οὔτε αἱ κατὰ τὰ μέσα τοῦ κόσμου ἱδρυμέναι· ἀλλ' ὅπως ὁ Ἥλιος, τὸ κτίσμα τοῦ Θεοῦ, ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἷς καὶ ὁ αὐτός, οὕτω καὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας πανταχοῦ φαίνει καὶ φωτίζει πάντας ἀνθρώπους τοὺς βουλομένους εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Καὶ οὔτε ὁ πάνυ δυνατὸς ἐν λόγῳ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προεστώτων, ἕτερα τούτων ἐρεῖ· (οὐδεὶς γὰρ ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον), οὔτε ὁ ἀσθενὴς ἐν τῷ λόγῳ ἐλαττώσει τὴν παράδοσιν. Διότι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πίστεως οὔσης, οὔτε ὁ πολὺ περὶ αὐτῆς δυνάμενος εἰπεῖν ἐπλεόνασεν, οὔτε ὁ τὸ ὀλίγον ἠλαττόνησεν... Διότι ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ πᾶσα χάρις. Ubi Ecclesia, ibi et Spiritus Dei· et ubi Spiritus Dei, illic Ecclesia, et omnis gratia».

Αὕτη εἶνε ἐν συντομωτάτῃ ἐκθέσει ἡ ἡμετέρα ἀντίληψις περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ταύτης ἐχόμενοι οὐδαμῶς ἀφιστάμεθα τῆς περὶ αὐτῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας. Εάν δέ,ὡς ἐκ βάθους τῆς καρδίας ἡμῶν εὐχόμεθα, πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ κοινωνίαι ἠδύναντο νὰ εὕρωσιν ἑαυτὰς ἡνωμένας ἐπὶ ταύτης τῆς βάσεως, ἥτις ἀποφεύγει ἀμφοτέρας τὰς ὑπερβολάς, ἤτοι τοῦ τε Ρωμαϊμοῦ καὶ

τῶν ἐν τῷ δυτικῷ κόσμῳ ἀντιτιθεμένων αὐτῷ θεωριῶν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔσται ἡ πρώτη, ἥτις θὰ χαρῇ ἐπὶ τῇ τόσον μεγάλῃ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογίᾳ.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Σέργιος, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ μητροπολίτης Νίζνη Νόβγοροδ, τόπον ἐπέχων τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἡ προσωρινὴ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀρχιερεῦσι, τοῖς εὐλαβέσι πρεσβυτέρους καὶ μοναχοῖς καὶ τοῖς πιστοῖς τέκνοις τῆς ἁγίας ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν.

Μία τῶν μεριμνῶν τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἁγίου ἡμῶν Πατριάρχου Τύχωνος πρὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ ἐγένετο ἡ ἀποκατάστασις ὁμαλῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Εκκλησίας καὶ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως, ἵνα κατασφαλισθῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ νόμιμος καὶ ἥσυχος διαβίωσις. Θνήσκων ὁ Πατριάρχης ἔλεγε: «Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ζήσω τρία ἀκόμη ἔτη». Ἀναμφιβόλως δέ, ἐὰν ὁ ἀδόκητος θάνατος δὲν ἔθετε τέρμα εἰς τὰς ἱερὰς αὐτοῦ μερίμνας, ἡ προσπάθεια αὐτοῦ θὰ ἦτο ἤδη πεπερατωμένη. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι περιστάσεις διάφοροι, ἰδίᾳ δὲ αἱ πράξεις τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἡμετέρων ἐχθρῶν, ἐν οἷς οὐ μόνον τὰ πρόβατα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιμένες αὐτῶν, διέθετον δυσμενῶς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν, ἥτις εὐλόγως ἐδυσπίστει πρὸς τοὺς κυβερνήτας τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, τοῦτο δὲ ἐδυσχέραινε τὰς προσπαθείας τῆς Α. Μακαριότητος μὴ δυνηθέντος νὰ ἴδῃ αὐτάς, ζῶν, ἐστεμμένας ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Νῦν ἔλαχεν εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον μητροπολίτην Σέργιον ὅπως καὶ αὐθις καταστῶ ὁ τοποτηρητὴς τοῦ ἀρχιποίμενος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδεχθῶ τὸ καθῆκον τῆς ἐκτελέσεως τῶν σχεδίων τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ὑποθέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Αἱ προσπάθειαί μου κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ὧν μετέχουσι μετ' ἐμοῦ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι, φαίνονται οὐχὶ ἄκαρποι: διὰ τῆς παρ' ἐμοὶ καταρτίσεως τῆς προσωρινῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἐνισχύεται ἡ ἐλπὶς τῆς ἀναγκαίας τακτοποιήσεως ἐν τῇ διοικήσει καὶ κραταιοῦται ἡ βεβαιότης περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐξασφαλίσεως βίου εἰρηνικοῦ καὶ ἠσφαλισμένης δράσεως ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν νόμων.

Σήμερον ὅτε εὑρισκόμεθα σχεδὸν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἡμετέρων προσπαθειῶν, αἱ πράξεις τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐχθρῶν ἡμῶν δὲν ἔπαυσαν: τὰ κακουργήματα, οἱ ἐμπρησμοί, αἱ ἐκρήξεις καὶ ἄλλα τεκμήρια ὑποκώφου ἀγῶνος διαδέχονται ἄλληλα. Πάντα ταῦτα διαταράττουσι τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν καὶ παράγουσιν ἀτμόσφαιραν ὑποψιῶν καὶ δυσπιστίας ἀμοιβαίας. Εἶνε ἔτι μᾶλλον σήμερον ἐπάναγκες εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ πάντας τοὺς κηδομένους τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διάγωσι βίον νόμιμον καὶ εἰρηνικόν, ὅπως δείξωσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες δὲν εἴμεθα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν τοῦ σοβιετικοῦ κράτους καὶ τυφλὰ ὄργανα τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡμετέρου λαοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως ἡμῶν.

Ἡ ἀπόδειξις τούτου ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς δηλώσεως ἡμῶν ταύτης. Συγχρόνως ἀναγγέλλω ὑμῖν ὅτι κατὰ Μάϊον τῇ προσκλήσει ἡμῶν καὶ τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν συνέστη προσωρινὴ σύνοδος παρὰ τῷ Τοποτηρητῇ ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων. Ἀπουσιάζουσιν ἔτι ὁ μητροπολίτης Νόβγοροδ Ἀρσένιος, μήπω ἀφικόμενος, καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κοστρόμης Σεβαστιανός, ὅστις εἶνε ἀσθενής. Ἡ προσπάθεια ἡμῶν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς συνόδου ἵνα αὕτη ἄρξηται τῆς διακυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Σήμερον ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία κέκτηται ἐν τῇ Ἑνώσει (τῶν σοβ. δημοκρατιῶν) κεντρικὴν διοίκησιν, οὐ μόνον κανονικὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα νόμιμον. Ἐλπίζομεν ὅτι βαθμηδὸν θὰ νομιμοποιηθῶσι καὶ αἱ δευτερεύουσαι λοιπαὶ λειτουργίαι. Εἶνε πιθανῶς ἀνωφελὲς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς μεταβολῆς ταύτης καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν κλῆρον, τὴν ἱεραρχίαν καὶ τὴν καθ' ὅλου ἐκκλησ. διοίκησιν. Δῶμεν δόξαν τῷ Θεῷ, τῷ τόσον οἰκτίρμονι διὰ τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν! Ἐκφράσωμεν δὲ δημοσίᾳ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν σοβετικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν προσοχὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῆς χώρας καὶ διαβεβαιώσωμεν συγχρόνως αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιήσωμεν εἰς κακὸν τὴν διατρανουμένην ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην.

Ἀρξάμενοι τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ τῶν συνοδικῶν ἡμῶν ἐργασιῶν αἰσθανόμεθα κάλλιστα τὸ μέγεθος τῆς ἀναληφθείσης ὑφ' ἡμῶν προσπαθείας. Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων ὀφείλομεν νὰ δείξωμεν ὅτι οὐ μόνον πρόσωπα ἀδιάφορα πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν θρησκείαν καὶ καταπροδώσαντα αὐτὴν δύνανται νὰ ἦνε πολῖται πιστοὶ τῆς Σοβετικῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰλικρινέστατοι ὀπαδοὶ τῆς ἡμετέρας θρησ-

κείας δι' οὓς αὕτη εἶνε προσφιλὴς ὡς ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀλήθεια, μετὰ τῶν δογμάτων καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῆς καὶ τῶν κανονικῶν αὐτῆς λειτουργιῶν καὶ ἐθίμων. Θέλομεν νὰ εἴμεθα ὀρθόδοξοι καὶ συγχρόνως νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν σοβετικὴν Ἕνωσιν, τὴν πολιτικὴν ἡμῶν πατρίδα, ἧς ἡ χαρὰ καὶ αἱ πρόοδοι εἶνε ἡμῶν πρόοδος καὶ χαρά, καὶ ἡμέτεραι ἀποτυχίαι αἱ ἀποτυχίαι της. Πᾶν πλῆγμα κατὰ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ρωσσικῶν Σοβετικῶν Δημοκρατιῶν εἴτε πόλεμος, εἴτε ἀπεργία, πᾶσα συμφορὰ ἢ δολοφονία ὁποία ἡ τῆς Βαρσοβίας, ἐκλαμβάνεται ὑφ' ἡμῶν ὡς πλῆγμα στρεφόμενον καθ' ἡμῶν αὐτῶν. Ὄντες ὀρθόδοξοι, δὲν ἀμνημονοῦμεν τοῦ καθήκοντος ἡμῶν νὰ εἴμεθα πολῖται τῆς Ἑνώσεως τῶν Ρωσ. Σοβ. Δημοκρατιῶν, «οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν», κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου (Ρωμ. ιγ 5) Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς ὑμετέρας ὑποστηρίξεως τὸ καθῆκον τοῦτο θὰ τηρηθῇ.

Μόνον τὸ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ὀργανώσεως τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας κωλύσαν τὴν νόμιμον σύστασιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δύναται καὶ νῦν νὰ ἐπιἐπιπροσθήσῃ. Εἶνε δὲ τοῦτο ἡ μὴ κατανόησις τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν Ρωσίᾳ συμβάντων. Ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας ἐφάνη μία παρεξήγησις, ὥς τι τυχαῖον καὶ πρόσκαιρον. Οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦσιν ὅτι δὲν ὑπάρχουσι τυχαῖα συμβάματα ἐν τῇ ζωῇ τοῦ χριστιανοῦ, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει τελεῖται ἐκ θείας Προνοίας καὶ ἄγει ἕκαστον λαὸν εἰς τὸν προωρισμένον αὐτῷ σκοπόν. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἐννοῶσι τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν», φαντάζονται ὅτι τὸ παλαιὸν καθεστὼς καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ μοναρχία δὲν δύνανται νὰ καταλυθῶσι χωρὶς νὰ διακοπῇ καὶ πᾶσα σχέσις πρὸς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν. Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῶν πνευμάτων κύκλων τινῶν κληρικῶν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο εἴς τε λόγους καὶ εἰς πράξεις, καὶ ἥτις ἐγέννα ὑποψίας εἰς τὴν σοβετικὴν Κυβέρνησιν, παρημπόδιζε τὰς προσπαθείας τοῦ Πατριάρχου ὅπως ἀποκαταστήσῃ φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος. Οὐχὶ εἰκῇ ὁ Ἀπόστολος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἡσύχως θρησκεύοντες μόνον ἐὰν ὑποτασσώμεθα εἰς τὴν νόμιμον ἐξουσίαν· ἄλλως εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀποξενωθῶμεν τῆς κοινωνίας. Μόνον εἰθισμένοι εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ γραφείου δύνανται νὰ πιστεύωσιν ὅτι κοινωνία τόσον μεγάλη ὁποία ἡ ἡμετέρα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁλόκληρος αὐτῆς ὁ ὀργανισμὸς δύνανται νὰ διαβιῶσιν ἡσύχως ἐν τῇ χώρᾳ, τέλεον τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀποξενούμενοι. Νῦν, ὅτε τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον, ἐκπληροῦν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου, εἰσέρχεται ὁριστικῶς καὶ διὰ παντὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νομιμότητος, οἱ κατὰ τὸν μνημονευθέντα τρόπον σκεπτόμενοι ὀφείλουσι νὰ μεταβληθῶσι καί, ἀφήνοντες κατὰ μέρος τὰς πολιτικὰς αὐτῶν συμπαθείας, νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κομίζοντες εἰς αὐτὴν μόνον τὴν πίστιν καὶ νὰ συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν μόνον ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως· ἐὰν δὲ δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν ἀμέσως, δέον τοὐλάχιστον νὰ μὴ καθίστανται πρόσκομμα καὶ νὰ παύσωσι πρὸς καιρὸν περὶ ἡμῶν ἀσχολούμενοι. Ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι τάχιστα θὰ ἐπανέλθωσιν ἵνα συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν, ἀφοῦ πεισθῶσιν ὅτι μετεβλήθη μόνον ἡ πρὸς τὸ πολιτικὸν καθεστὼς στάσις, καὶ ὅτι ἡ θρησκεία καὶ ἡ χριστιανικὴ καὶ ὀρθόδοξος ζωὴ παρέμειναν ἀμετάβλητοι.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὸ ζήτημα τοῦ κλήρου τοῦ εἰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπελθόντος μετὰ τῶν μεταναστῶν, ἀποβαίνει ἰδιαζόντως ὀξύ. Ὡς εἶνε γνωστόν, αἱ ἀντισοβιετικαὶ δηλώσεις πλείστων ἀρχιερέων ἠνάγκασαν τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην νὰ διαλύσῃ τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ σύνοδον (5 Μαΐου—22 Ἀπρ. 1922). Ἡ σύνοδος ὅμως ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη χωρὶς νὰ μεταβάλῃ πολιτικήν, ἐπ' ἐσχάτων δὲ μάλιστα διῄρεσεν ἐκ σπουδαρχίας τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς δύο στρατόπεδα. Ἵνα θέσωμεν τέρμα εἰς τὴν δρᾶσιν ταύτην ἠξιώσαμεν παρὰ τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κλήρου ὅπως παράσχῃ ἔγγραφον ὑποχρέωσιν ἀπολύτου νομιμοφροσύνης πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν κατὰ πᾶσαν δημοσίαν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Ὅσοι δὲν θὰ παράσχωσι τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ἢ δὲν θὰ τηρήσωσιν αὐτήν, θὰ ἀποσχισθῶσι τοῦ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἀνήκοντος κλήρου. Οὕτω ἀπ' αὐτῶν χωριζόμενοι φρονοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκπλήξεων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐξ ἄλλου, ἴσως ὠθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν σκέψιν μή τοι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἀναθεωρήσωσι τὴν στάσιν αὐτῶν πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστὼς ἵνα μὴ διακόψωσιν ἐντελῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν καὶ τὴν πατρίδα.

Ἐξ ἴσου σπουδαία ἔσται ἡ προπαρασκευὴ μιᾶς δευτέρας τοπικῆς συνόδου, ἥτις θὰ ἐκλέξῃ μόνιμον ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ θὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν «ἁρπάγων τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας» οἵτινες ἔσχισαν τοῦ Χριστοῦ τὸν χιτῶνα. Τὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς συγκλήσεως τῆς συνόδου, ἡ ἡμερησία αὐτῆς διάταξις καὶ αἱ συναφεῖς λεπτομέρειαι θὰ δημοσιευθῶσι βραδύτερον. Ἤδη ἐκφράζομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ σύνοδος θὰ λύσῃ τὰ μεγάλα ζητή-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυριακὴ ΙΒ' Ματθαίου	Κυριακὴ ΙΒ'	Α'	γ'
	11	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Β'	δ'
	18	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Γ'	πλ. α
	25	Κυρ. Α' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΕ'	Δ'	πλ. β'

ματα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν βίου καὶ θὰ ἐπιδοκιμάσῃ ὁριστικῶς τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ ἀποκαταστάσεως ὁμαλῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως.

Κατακλείοντες τὴν παροῦσαν θερμῶς παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς, ὅπως βοηθήσητε ἡμᾶς, ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτόν, διὰ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς συνεργασίας ὑμῶν, διὰ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ ζήλου, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, μάλιστα δὲ διὰ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῶν ὑμῶν, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν τὴν δύναμιν ὅπως ἐκπληρώσωμεν ἐπιτυχῶς τὴν ἡμετέραν προσπάθειαν εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ ὀνόματος καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

16/29 Ἰουλίου 1927. Ἐν Μόσχᾳ

Σέργιος Μητροπολίτης Νίζνη Νόβγοροδ
Σεραφεὶμ Μητροπολίτης Τβὲρ
Σίλβεστρος Ἀρχιεπίσκοπος Βολόγδης
Φίλιππος Ἀρχιεπίσκοπος Ζβένιγοροδ
Ἀλέξιος Ἀρχιεπίσκοπος Χύτην
Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος Βιάτκης
Ἀνατόλιος Ἀρχιεπίσκοπος Σαμάρας
Κωνσταντῖνος Ἐπίσκοπος Σούμσκ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θεολόγων συνέδριον.

Ἐπὶ τέλους ἐκινήθησαν καὶ οἱ θεολόγοι. Καὶ ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ἐκ τῶν Νέων Χωρῶν. Δὲν ὑπῆρξε συνομοταξία οἱωνδήποτε κοινωνικῶν παραγόντων, ἥτις νὰ μὴ ἐσκέφθη νὰ προαγάγῃ τὰ συμφέροντά της, νὰ μὴ ὀργανωθῇ καὶ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ συσσωματωμένη καὶ διεκδικοῦσα ὅσα νομίζει ὅτι τῇ ἀνήκουν εἴτε ὡς δικαιώματα, εἴτε ὡς ὑποχρεώσεις. Ἴσως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς δικαιώματα. Οἱ θεολόγοι, τελευταῖοι πάντων πιθανῶς, ἔστω καὶ ἀργά, συνῆλθον εἰς ἑαυτοὺς καὶ συνελθόντες εἰς συνέδριον διετύπωσαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀποφάσεις ὅ,τι ἐπὶ μακρὸν ἐπησχόλει τὴν ψυχήν των. Μετὰ τῆς ἑξῆς διαφορᾶς: ὅτι οὐδ' ἐν ἠξίωσαν ὑπὲρ ἑαυτῶν, ὑπὲρ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν συμφέροντος· ἀλλὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ὑψίστου συμφέροντος τῆς κοινωνίας. Ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, τὰ ἐν χρήσει διδακτικὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ἡ θέσις αὐτῶν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὀργάνωσις αὐτῶν εἰς πανελλήνιον σωματεῖον, ἡ διαφώτισις καὶ διδασκαλία τοῦ κοινοῦ διὰ τοῦ τύπου κλ., πάντα ταῦτα ἀπετέλεσαν τὰ ὑποκείμενα τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ συσκέψεών των, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν συλλογικὴν γνώμην ἀπεκρυστάλλωσαν εἰς ὑπόμνημα, ὅπερ διὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἑπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

Τὰ ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐν ἄλλαις σελίσι τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου δημοσιεύεται κατὰ μετάφρασιν ἡ «Δήλωσις» τῆς ἐν Μόσχᾳ πατριαρχικῆς Τοποτηρητείας, ἡ ἐν εἴδει διαγγέλματος ἀπολυθεῖσα πρὸς τὸν κλῆρον αὐτῆς καὶ τοὺς πιστοὺς καὶ δι' ἧς καθίσταται γνωστὸν ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ σοβετικοῦ καθεστῶτος ἐπῆλθεν ὁριστικὴ συνδιαλλαγή. Δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἐκ Ρωσίας πληροφορίας περὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐτελέσθη ἡ κολοσσιαίας σημασίας μεταβολὴ αὕτη καί, κατ' ἀκολουθίαν, δὲν δυνάμεθα περὶ αὐτῆς νὰ σχηματίσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος κρίσιν. Ἐξ αὐτῆς ὅμως κατάδηλον καθίσταται πόσης ζημίας πρόξενοι εἰς τὸν ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξον κλῆρον καὶ λαὸν ἐγένοντο οἱ ὑπερόριοι Ρῶσοι ἀρχιερεῖς, οἵτινες συμπηχθέντες ἐν Κάρλοβιτς εἰς παρασυναγωγήν, διὰ τῆς ἀσυνέτου αὐτῶν διαγωγῆς καὶ τῆς ἀσυγγνώστου σπουδαρχίας τὰ μέγιστα ἔβλαψαν τὴν ἐν τῇ πατρίδι των κανονικὴν ἐκκλησίαν. Θὰ συμμορφωθῶσιν ἆρά γε ἐφεξῆς πρὸς τὰς ἐκ Μόσχας ὑποδείξεις;

Ἡ Πανευρώπη.

Τὸ ὑπὲρ τῆς «Πανευρώπης» θερμὸν κήρυγμα τοῦ Κουδενχόβε Καλλάργη δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι εὑρίσκει βαθυτάτην καὶ ζωηροτάτην ἀπήχησιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων ἀδιακρίτως ἐθνότητος καὶ φυλῆς. Ὁ τελευταῖος δυσπεριγράπτου καταστρεπτικότητος παγκόσμιος πόλεμος ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ συμφορὰ δὲν ἔγκειται εἰς μόνην τὴν ἀπώλειαν τῶν κατ' αὐτὸν θανατωθέντων ἢ πηρωθέντων ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀχρηστευθέντων ἀνθρώπων, διότι ἐὰν ὁ πόλεμος καθ' ὅλου εἶνε ἀπὸ τα peccata caudata,

ἤτοι ἀπὸ τὰ «μὲ οὐρὰν» ἁμαρτήματα, ὁ ἐν λόγῳ πόλεμος ἀπετέλεσε καὶ θὰ ἀποτελέσῃ συμφορὰν σειρᾶς γενεῶν, καταστροφὴν κολοσσιαίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἐπακόλουθα θὰ μαστίζωσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς μακρὸν καὶ ἀόριστον μέλλον. Τοῦτο ἀκριβῶς συνιεδυῖα ἡ καθολικὴ συνείδησις ἐχαιρέτισε μετ' ἀνακουφίσεως τὴν συγκρότησιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, παρακολουθεῖ δὲ μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος πᾶσαν εἰρηνευτικὴν προσπάθειαν ὁποθενδήποτε καὶ ὁπωσδήποτε ἐκδηλουμένην. Διὰ νὰ ζήσῃ ὁ κόσμος καὶ ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὰ ἔργα του ἀνάγκη ν' ἀποκτήσῃ τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας, τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν πεισθῇ ὅτι ὁ κίνδυνος τῶν πολέμων ἐξέλιπεν. Ἵνα ὅμως ἀποσοβηθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ὁ κίνδυνος οὗτος δέον νὰ ἀρθῶσι πᾶσαι αἱ ἀφορμαὶ αἱ παρέχουσαι λαβὴν πρὸς ἐχθρότητας καὶ συγκρούσεις, ἐξορκίζονται δ' οἱ ἀνέχοντες τὴν διακυβέρνησιν τῶν λαῶν νὰ ἀποκηρύξωσι τὰς μέχρι σήμερον κρατούσας πολιτικὰς ἰδεολογίας καὶ μεθόδους τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ αἵματος καὶ νὰ καθιερώσωσι τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν τῆς ἀγάπης, τοῦ δικαίου καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐξορκίζονται πάντες οἱ πολιτικοὶ ἡγέται, οἱ συγγραφεῖς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ διδάσκαλοι, καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ δημοσιογράφοι, πάντες συλλήβδην οἱ ἡγούμενοι τῶν λαῶν ὅπως συντελέσωσι παντὶ σθένει, ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ καὶ δι' ὧν διαθέτει μέσων, νὰ δημιουργηθῇ μία «Πανευρώπη», μία πανευρωπαϊκὴ ὁμοσπονδία, πανευρωπαϊκὴ ἀλληλεγγύη καὶ συναδέλφωσις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος θὰ συνέλθῃ εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν τῇ 19 ὁδεύοντος μηνός.

—Διὰ τὴν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀρχομένην ΟΔ'. Συνοδικὴν περίοδον τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκλήθησαν συμφώνως τῷ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πατρῶν Ἀντώνιος, Σύρου Ἀθανάσιος, Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανός, Δημητριάδος Γερμανός, Θήρας Ἀγαθάγγελος, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καταρτισθεῖσαι πρὸς μελέτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων δύο Ἐπιτροπεῖαι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἤρξαντο ἀπὸ τῆς προχθὲς Πέμπτης τῶν ἐργασιῶν των, περὶ ὧν θὰ γράψωμεν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

—Πρὸ πολλοῦ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς παρὰ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης ἀποδόσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσέτι. Ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς: «Ἀκυροῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ ἀκυρώσεως συμβάσεων μοναστηριακῶν κτλ. κτημάτων καὶ τοῦ ἀπὸ 5ης Ἰανουαρίου 1926 ὁμοίου περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1923 νομοθετικοῦ διατάγματος καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 νομοθετικοῦ διατάγματος ὡς πρὸς τὰς συμβάσεις μισθώσεων τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν, τῆς κυριότητος τῶν κτημάτων τούτων παραμενούσης εἰς τοὺς πρώην κυρίους αὐτῶν. Μισθώσεις τῶν κτημάτων τούτων γενόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΥΙΔ' διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ἀκυρουμένων τῶν ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων συνομολογηθεισῶν μισθώσεων ἄνευ δικαιώματός τινος ἀποζημιώσεως τῶν μισθωτῶν. Ἐὰν κτῆμα μονῆς ἢ ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἀποδιδομένων αὐταῖς δυνάμει τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ παρόντος ἐπωλήθη παρὰ τῆς Α. Α. μέχρι 1 Ἰουν. 1927, ἡ πρώην κυρία αὐτοῦ μονὴ ἢ ἐκκλησία λαμβάνει παρὰ τῆς Α. Α. τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ κτήματος εἰσπραχθὲν τίμημα, ὁ δὲ ἀγοραστὴς διατηρεῖ πάντα τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Α. Α. κτηθέντα δικαιώματα διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ὑπὲρ τῆς Α. Α. καὶ αὐτοῦ μεταγραφῶν τοῦ κτήματος. Ἐπίσης ἐὰν τοιοῦτον κτῆμα ἐξεμισθώθη μέχρι 1 Ἰουν. 1927 παρὰ τῆς Α. Α. ἡ μίσθωσις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ. Τὰ παρὰ τῆς Α. Α. εἰσπραχθέντα μέχρι 1 Ἰουν. 1927 μισθώματα παραμένουσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ ἀποκτήσας τὴν κυριότητα ἢ ἐμπράγματον δικαίωμα παρὰ μονῆς ἢ ἐκκλησίας δυνάμει συμβάσεως θεωρουμένης ἀκύρου κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ παρόντος ἢ ὁ καθολικὸς ἢ εἰδικὸς αὐτοῦ διάδοχος ἔχει ἀξίωσιν διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ καὶ τ ῦ δικαιοπαραδόχου τῶν δικαιωμάτων του καταβληθείσας ἀναγκαίας ἢ ἐπωφελεῖς δαπάνας, μὴ δικαιούμενος εἰς παρακατάσχεσιν τοῦ κτήματος μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν. Διὰ τὰς πολυτελεῖς δαπάνας οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει, ἔχων μόνον δικαίωμα ἀφαιρέσεως ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτεται τὸ πρᾶγμα. Κτήματα μονῶν ἢ ἐκκλησιῶν ἀπαλλοτριωθέντα ἀναγκαστικῶς ὑπὲρ οἰκοδομικῶν συνεταιρισμῶν ἐπαναφέρονται αὐτοδικαίως εἰς τὴν πρώην κυρίαν αὐτῶν μονὴν ἢ ἐκκλησίαν, διαγραφομένων αὐτοδικαίως αἰτήσει τῆς μονῆς ἢ ἐκκλησίας τῶν ὑπὲρ τῶν συνεταιρισμῶν ἢ τρίτων ἢ τῆς Α. Α. γενομένων μεταγραφῶν. Ἐπὶ τῶν οὕτως ἀποδιδομένων ταῖς μοναῖς ἢ ταῖς ἐκκλησίαις κτημάτων ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 7, 8, 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, τὰς παρὰ τῆς Α. Α. γενομένας πωλήσεις τοιούτων κτημάτων, τὰς τυχὸν γενομένας ἐπ' αὐτῶν ἀναγκαίας καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας καὶ τὰς ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων ὑποθήκας. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεώς τινος ὅπως ἀποδώσῃ τὴν κατοχὴν κτήματος ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρ. 3 ἀριθ. 2 Πᾶσα διάταξις ἢ συντακτικὴ πρᾶξις ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν καταργεῖται. Τὰ κτήματα τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν δύνανται νὰ διατεθῶσι πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλ

λιεργητῶν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς περὶ ἑκουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὡς πρὸς τὸ τίμημα. Ἀπαγορεύεται ἡ λῆψις προσωρινῶν μέτρων κατὰ μονῶν ἢ ἐκκλησιῶν προκειμένου περὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν».

—Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Α. Γραμματέως, ὅτι δέον νὰ ἀποσυρθῶσιν οἱ τόκοι τῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱερ. Συνόδου χρηματικῆς ὁμολογίας τῆς Ἐθν. Τραπέζης, τοῦ κληροδοτήματος Ἰωάν. Παπαϊωάννου, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922 δὲν εἰσεπράχθησαν, ἀπεφάσισεν ἵνα εἰσπραττόμενοι οἱ τόκοι οὗτοι διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου διὰ τοῦ Μ. Προέδρου συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ δωρητοῦ διὰ μνημόσυνα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐν τῷ ἱ. ναῷ τοῦ ὀρφανοτροφείου. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρελήφθησαν οἱ τόκοι ἀνελθόντες εἰς τὸ καθαρὸν ποσὸν τῶν δρ. δισχιλίων πεντακοσίων ἑξήκοντα καὶ λεπτῶν 45 (2560,45). Συμφώνως δὲ τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ παραδίδωνται ἐτησίως οἱ τόκοι τοῦ κληροδοτήματος Ἰωάν. Παπαϊωάννου, ἀνερχόμενοι εἰς 400 δρχ., εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον πρὸς τέλεσιν τῶν μνημοσύνων ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ.

—Ὁ Σύνδεσμος κληρικῶν Ἠλείας ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ χριστιανοὺς «ἔκθεσιν τῶν αἱρετικῶν καὶ ἀντιχρίστων διδασκαλιῶν τῶν χιλιαστῶν ἢ σπουδαστῶν καλουμένων τῆς Γραφῆς καὶ ἀναίρεσιν αὐτῶν» δι' ἧς καταδεικνύεται ὅτι οἱ χιλιασταὶ εἶναι κατὰ βάθος ἀντίχριστοι μετημφιεσμένοι εἰς χριστιανούς

—Περατωθεισῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Λωζάννῃ παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως περὶ Πίστεως καὶ Ἐκκλησ. Εὐταξίας ἐπανέκαμψαν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς οἱ μετασχόντες αὐτῆς Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Ἀ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ Κ. Δυοβουνιώτης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Ῥόδου, ἐγένετο ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Ῥόδου, τραυματισθέντος σοβαρῶς. Ὁ Μητροπολίτης εὑρίσκετο, ἀπό τινων ἡμερῶν, εἰς περιοδείαν ἀνὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου, ὁπότε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ὕπαιθρον, ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἐπετέθη αἰφνιδίως ἐναντίον του καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως εἰς τὸν δεξιὸν πνεύμονα. Ὁ Μητροπολίτης μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον Γεννάδι, ὅπου ἡ Ἰταλικὴ Διοίκησις, εἰδοποιηθεῖσα τηλεφωνικῶς, ἀπέστειλεν ἀμέσως δι' αὐτοκινήτου ἰατροὺς διὰ τὴν παροχὴν τῶν πρώτων βοηθειῶν εἰς τὸν τραυματίαν. Οἱ ἰατροὶ συνεβούλευσαν, ἐν τούτοις, τὴν ἄμεσον μεταφοράν του εἰς τὴν πόλιν, καθ' ὅτι εἰς τὸ χωρίον ἔλειπον τὰ μέσα τῆς καλῆς ἐπιδέσεως καὶ περιθάλψεως. Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, ὁ τραυματίσας τὸν Μητροπολίτην ἱερεὺς εἶχε πρό τινος καθαιρεθῆ παρ' αὐτοῦ διὰ διαγωγὴν ἀναξιοπρεπῆ καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ σχῆμά του. Ἡ Διοίκησις προεκήρυξεν ἀμέσως ἀμοιβὴν 10 χιλιάδων λιρεττῶν διὰ τὴν σύλληψιν ἢ τὴν κατάδοσιν τοῦ ἐνόχου ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἀνευρέθη ἀκόμη, ὑποτίθεται δέ, ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς νήσου διὰ πλοίου, καταφυγὼν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

—Κληρικολαϊκὴ τοπικὴ συνέλευσις τῆς ἐπισκοπικῆς περιφερείας τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, συγκροτηθεῖσα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ περὶ ὑπερμεσοῦντα τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, διὰ πλειονοψηφίας προύτεινε διὰ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην τὸν ἀρχιμ. Κάλλιστον Παπαγεωργόπουλον. Τοῦτον καὶ ἐξέλεξεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου τῇ 26 τοῦ αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

—Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Μελέτιος διεβίβασε πρὸς τοὺς Πατριάρχας Κων)πόλεως, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Σερβίας καὶ Ρουμανίας, καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιεπισκόπους Κύπρου, Ἀθηνῶν καὶ Πολωνίας πατριαρχικὸν ἔγγραφον, δι' οὗ προσκαλεῖ αὐτοὺς εἰς συγκρότησιν Τοπικῆς Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 26 προσεχοῦς Ὀκτωβρίου κυρίως μὲν πρὸς διευθέτησιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἄλλων ἐκκρεμῶν ἐκκλησ. ζητημάτων, ἐὰν κριθῇ αὕτη ἀναγκαία. Τὸ ἔγγραφον δημοσιεύεται ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» τῆς 12 Αὐγούστου.

—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Λωζάννῃ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Παγχριστιανικοῦ συνεδρίου συναντήσεως ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἱερουργοῦντος τοῦ σεβ. μητροπ. Θυατείρων κ. Γερμανοῦ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γερασίμου μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου· ὡς γνωστὸν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ εἶχεν ἀποτεθῇ τὸ σκῆνος τοῦ ἐν Ζυρίχῃ τελευτήσαντος πρωθιεράρχου κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφὴν ἐκ Σουηδίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνεδριάσασα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἀπεφάσισε, μειοψηφοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηνείας, ὅπως διατηρήσῃ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον καὶ ὅπως πληρωθῶσι τὰ χρέη αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν ἐν τῇ συγκαλουμένῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Τοπικῇ Συνόδῳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πάφου συνοδευόμενος ὑπὸ κληρικοῦ θεολόγου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ πεντακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Δεσπότου Στεφάνου Βισόκη, υἱοῦ τοῦ Τσάρου Λαζάρου, ἀνεκήρυξε τὸν Στέφανον Βισόκη Ἅγιον. Οὗτος εἶχεν ἀποκεφαλισθῇ ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Κοσσυφοπεδίου, τῷ 1427, ἦτο δὲ εὐλαβέστατος, λίαν πεπαιδευμένος καὶ ἑλληνομαθής. Εἶχε μεταφράσει πολλὰ Ἑλληνικὰ βιβλία εἰς τὴν σερβικὴν γλῶσσαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα, τοῦ ἀπὸ Μ. Πρωτοσυγκέλλων, Ὁ θεσμὸς τῶν Πρωτοσυγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμ. Πατριαρχείῳ (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος Ἑταιρείας Βυζ. Σπουδῶν). Ἐν Ἀθήναις 1927.

—Ὑπόμνημα Συνεδρίου Θεολόγων Καθηγητῶν Νέας Ἑλλάδος, Θεσσαλονίκη 1927.

—*Γ. Θ. Φεσσοπούλου*, Ὁ κομμουνισμὸς ἐν τῇ πράξει, Ἀθῆναι 19 7.

—*Δημ. Κουϊμουτσοπούλου*, Ἡ Κατηχητικὴ καὶ ἡ ἐν τῷ παρόντι σημασία αὐτῆς παρ' ἡμῖν, Ἐν Ἀθήναις 1927.

—*Ἐμμ. Καλαφάτη*, Περιγραφὴ ἱστορικοῦ Ναοῦ Ὕδρας, 1927.

Δημητρίου Π. Παππούλια, Τὸ ἐν Βελιγραδίῳ συνέδριον τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (Συνεδρία τῆς 5 Μαΐου 1927).

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ».—Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Ἰουλίου – Σεπτεμβρίου ἐν. ἔτους. Περιεχόμενα: Μανουὴλ Ι. Γεδεών, Εἴκοσιν ἐτῶν ἐθνικὴ ἱστορία κατόπιν θυέλλης —Δημ. Π. Πασχάλη, Ἀναγραφὴ χρονολογικὴ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρῳ. - Διακόνου Φιλοθέου Κ. Ἱερείδου, Εἶνε τὸ «περὶ τριῶν ἐν οὐρανῷ μαρτύρων» (α' Ἰωάν. ε', 7—8) γνήσιον ἀποστολικὸν χωρίον ; – Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἀποκατάστασις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Κύπρου κατὰ τὸν ιστ' αἰῶνα. - Γ. Δεληγιάννη, Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου Κων]πόλεως ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα. – Σπυρ. Λαυριώτου, Ἔγγραφα περὶ τῆς Μονῆς Περιστερῶν καὶ τινων μονῶν Θεσσαλονίκης – Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον.

(Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐσωτερ. δρχ. 80. Ἐξωτερ. φρ. 60, Ἀμερικ. δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ ἱεροσπουδ. τὸ ἥμισυ. Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1. Ἀθῆναι, Σταδίου 38).

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρύττει ὅτι ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς ἐφετηνῆς ἐσοδείας τῆς τε Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας καὶ Φανερωμένης συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, οἱ δὲ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσιν ὀφείλουσι νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν παρουσίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης Ἠλία Καφφετζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἔνθα ἐνεργηθήσεται αὕτη κατὰ τὴν 18ην Σ)βρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας Ἐν ἱερᾷ Μονῇ Κάτω Παναγίας τῇ 27 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λευκάδι Ἱερᾶς Μονῆς Πεφανερωμένης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐντὸς τοῦ χωρίου Φρύνι κείμενον Ἐλαιοπιεστήριον τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἐνεργηθησομένην ἐν Λευκάδι κατὰ τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Σ)βρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης μεσημβρινῆς, ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Δ. Κατωπόδη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεφανερωμένης τῇ 25 Αὐγούστου 1927

Τὸ Ἡγ)λιον ἐν Χίῳ Ἱ. Νέας Μονῆς Διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τμηματικὴ πώλησις τοῦ ἐν τῷ θέσει «Θαψανὰ» τῆς νήσου Πάρου κειμένου ἀγροκτήματος τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς, διεξαχθησομένην ἐνώπιον τοῦ Ἡγ)λίου τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. 1927 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς δεκάτης π. μ. μέχρι τῆς δωδεκάτης μεσημβρινῆς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῇ πόλει Πάρου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν πλειστηριασμῶν, συμφώνως τῇ ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν διακηρύξει αὐτοῦ δημοσιευθείσῃ νομίμως. Ἐν τῇ Ι Νέᾳ Μ. Χίου 1ῃ Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίων τεσσαράκοντα Διακηρύττει ὅτι, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3662 1927 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου ἡμῶν διακηρύξεως, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Σπάρτης Ἰων. Κατσίχτη Ἐκποιούμενα κτήματα 1) εἰς θέσιν Ἅγιος Σπυρίδων Χρυσάφης μὲ πρώτην προσφορὰν 8000. 2) εἰς θέσιν Ἀγγέλου Χρυσάφης μὲ πρώτην προσφορὰν δραχ. 10000. 3) εἰς θέσιν Ἅγιος Εὐστράτιος Χρυσάφης μὲ πρώτην προσφορὰν δραχ. 20000. 4) εἰς θέσιν Γεροντάκη Χρυσάφης μὲ πρώτην προσφορὰν 1000 καὶ 5) εἰς θέσιν Κούτσουλι Χρυσάφης μὲ πρώτην προσφορὰν δραχ. 12000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰων. Κατσίχτη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως, Μονῆς καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Ἅπαντα τὰ ἔξοδα δημοπρασιῶν, κυρήκεια, καὶ συντάξεως συμβολαίων βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἁγίων 40]ντα τῇ 6ῃ Αὐγούστου 1927.

Ὁ Ἡγ)μενος τῆς Ι. Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως Γεν. Ἐκκλ Ταμείου. 1) Ὁ ἐν τῇ θέσει «Ζάμπλιακα» ἀγρὸς τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἐννέα. 2) Ὁ ἐν τῷ θέσει «Νεοχώριον» ἀγρὸς τῆς Μονῆς ἐκτάσεως ἑνὸς στρέμματος καὶ 3) Εἰς τρίτην ἐπαναληπτικὴν τοιαύτην κατόπιν, Τὸ ἁλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἕξ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ συμ)γράφου Ἀποστόλου Νίεβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 23ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι. Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4789]3433 ἐ. ἔ., διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιώματος ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερ. Μονῆς Γαλατάκη τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Σπαθαρίου καὶ τοῦ χωρίου Τρούπους χιλίων πεντακοσίων ζυγίων καυσοξύλων ἐκ πευκῶν ξηρῶν καὶ κατακειμένων συμφώνως μὲ τὸν δασικὸν πίνακα τὸν ἐγκριθέντα παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὅστις διαλαμβάνει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐνεργηθήσεται ἡ ὑλοτομία τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως καὶ συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς τέσσαρας κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατὸν ὀκάδων Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπαασιῶν τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ, ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν Ἐν Ἱ. Μονῇ Γαλατάκη τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1927.

Ἐν Ἀθήναις Τύποις «Φοίνικος» ὁδ. Σταδίου 38.